

# Abrahams barn

## 1. Inledning

I frälsningshistorien har Abraham en särställning. Han kallas trons fader. Han är den som judarna hänvisar till när de hävdar sin specialställning som Guds folk, genom Abrahams son Isak och dennes son Jakob eller Israel. Men Abraham har också andra söner. Vi ska göra en historisk utblick över de köttsliga sönerna, men framför allt lära oss vad det betyder att vara Abrahams barn i andlig mening.

När vi först lär känna patriarken Abraham heter han inte Abraham, utan Abram. Men vi känner honom som Abraham, och därför använder jag det namnet. Han nämns första gången i 1 Mos 11:26 i en släktutredning över Sems efterkommande. Sem var Noas tredje son och en av de åtta personer som räddades ur syndafloden.

Efter den kronologi som presenteras av Mose tillhörde Abraham den tionde generationen efter Noa. Han föddes ungefär 300 år efter floden och levde 175 år. Hans far hette Tera, och han hade två bröder, Nahor och Haran. Det berättas att familjen först bodde i det kaldeiska Ur, som troligen låg i dagens Irak, det som man då kallade Mesopotamien. Tera tog med sig Abraham och Harans son Lot och Abrahams hustru Saraj (Sara) för att bosätta sig i Kanaans land. Men de stannade halvvägs, i Haran som ligger vid Eufratflodens övre lopp, i gränslandet mellan dagens Turkiet och Syrien.

## 2. Abrahams köttsliga söner

I Apg 7 berättar Stefanus att Gud uppenbarade sig för Abraham redan i Mesopotamien. I kapitel 12:1–3 får Abraham en särskild uppenbarelse och ett särskilt löfte:

*HERREN sade till Abram: ”Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig. Där skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse. Jag skall välsigna dem*

*som välsignar dig och förbanna den som förbannar dig. I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade.”*

Vid den här tiden hade Abraham ännu inga barn. Han var 75 år gammal, och hans hustru Saraj 65 år. Men han får ett löfte: han ska få en mängd efterkommande.

Åren går, och hur går det med löftet? Gud kommer åter till Abraham och upprepar sitt löfte, 1 Mos 15. Abraham tvivlar:

*”Herre, HERRE, vad skall du ge mig? Jag går ju bort barnlös, och arvinge till mitt hus är Elieser från Damaskus.”*

Och han rentav skyller barnlösheten på Gud:

*”Se, mig har du inte givit någon avkomma. En av mitt husfolk kommer att ärva mig.”*

Men Gud upprepade sitt löfte, och Abraham trodde Gud. När Paulus i Rom 4 skriver om hur Abraham blev rättfärdig av tro, använder han ett starkt ord: ogudaktig. Rom 4:5:

*Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.*

Det sinnelag som Abraham hade innan Gud upprepade löftet med hänvisning till de oräkneliga stjärnorna, det var otrons sinnelag. Han räknade med att han går bort barnlös, och han skyller detta på Gud. Det löfte som Gud tidigare hade gett kunde han inte tro på. Abraham var kort sagt ogudaktig, han trodde inte.

Men sedan väckte Guds ord och löfte tro hos honom. Då trodde han, och det räknades till rättfärdighet.

Men hur skulle löftet förverkligas? Vi vet inte precis när händelserna inträffar, men så mycket vet vi att Abraham tog saken i egna händer när tio år hade gått efter utvandringen från Haran (1 Mos 16:16). Han var då 85 år och Sara 75 år. Då gav Sara upp, och hon föreslog att Abraham skulle göra så som det var sed på den tiden, att ta sig en bihustru. Och Abraham lyssnade till hennes ord. Och så föddes Ismael av hans bihustru Hagar, som var hans egyptiska slavinna.

Nu tror då Abraham att löftet var verkställt. Han hade fått en son. Men det var inte så Gud hade tänkt. Han vill inte att någon människa ska medverka i det som han planerar. Tretton år efter att Ismael hade fötts kommer Gud igen till Abraham (1 Mos 17:1). Nu är han 99 år gammal. Denna gång ändrar han hans namn till Abraham – ”fader till många” – och ger honom omskärelsens förbund. Och så upprepar han åter sitt löfte, efter att ha ändrat Sarajs namn till Sara.

*Jag skall välsigna henne och ge dig en son också med henne.*

Då måste Abraham skratta.

*Skulle det födas barn åt en man som är hundra år? Och skulle Sara föda barn, hon som är nittio år?*

Abraham tycker att det ska räcka att han redan har Ismael. Men Gud understryker att det är Sara som ska föda en son åt honom, och han ska heta Isak.

Och så blir det också. Sara föder Isak på sin ålderdom, i en tid när hon mänskligt sett inte längre kunde föda barn. Det säger Paulus i Rom 4:19–22:

*Han sviktade inte i tron då han tänkte på att hans egen kropp saknade livskraft – han var då omkring hundra år – och att Saras moderliv var dött. Han tvivlade inte i otro på Guds löfte utan blev i stället starkare i tron och gav Gud äran. Han var övertygad om att vad Gud hade lovat, det var han också mäktig att hålla. Därför ”räknades det honom till rättfärdighet.”*

Abraham fick senare befallning att offra löftessonen Isak (1 Mos 22). Vi vet att han var lydig också i detta och var beredd att offra honom, för (Hebr 11:19):

*Abraham räknade med att Gud hade makt till och med att uppväcka från de döda.*

Och nu uppenbarade Gud hur han skulle frälsa sitt folk: Abraham fick se en bock, som han kunde slakta och offra i stället för sin son Isak. Det var inte Isak som skulle bli offerlamm. Den uppgiften skulle den enfödde Sonen ha, Gud av Gud, sann Gud och född av jungfru Maria som sann

människa, Jesus Kristus, Guds Lamm som tar bort världens synd genom sitt oskyldiga lidande och sin död på korset. Men det var Isak som skulle bli den som förde frälsningslinjen vidare. Det var i kraft av Guds ord och löfte vi skulle frälsas, inte genom gärningar.

Det var genom tron på detta Guds ord och löfte som Abraham blev rättfärdig. Därmed trodde han också på löftet som Gud gav på syndafallets dag: att Kvinnans säd skulle krossa ormens huvud.

Abraham fick också sex andra söner med Ketura, som han tydligen tog till bihustru efter att Sara hade dött. Dessa sex var (1 Mos 25:2): Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua. Men lika lite som Ismael räknades de här sönerna som hans egentliga söner, för det var bara Isak som var son efter löftet. Det var honom som Gud hade lovat. Det var han som fick arvet, medan de andra sönerna sändes bort efter att Abraham hade gett dem gåvor. Och det var genom Isak som välsignelsen fördes vidare.

### 3. Abrahams efterkommande: Israel

Låt oss nu se på den fortsatta historien efter Abraham. Jag antar att det är bekant för er, men det är så viktigt så vi måste gå igenom det grundligt.

Välsignelsens linje gick alltså via den andre sonen, Isak och hans hustru Rebecka. Det var så Gud ville ha det. Men hur gick linjen vidare efter Isak? Han hade två söner, tvillingbröderna Esau och Jakob. Esau föddes först och hade därmed rätt till faderns särskilda välsignelse och skulle bli ledare i familjen.

Men Jakob var en bedragare och lurade först av Esau hans förstfödsrätt (1 Mos 25:27ff), och senare lurade han sin far Isak på välsignelsen (1 Mos 27). Så blev han tvungen att fly för att han fruktade sin brors hämnd. När han vistades i Haran och tjänade sin morbror Laban blev han i sin tur lurad. Jakob älskade Labans andra dotter Rakel, och han hade blivit lovad att hon ska bli hans hustru efter att han tjänat i sju år. Men på bröllopsnatten bytte han ut Rakel mot hennes äldre

syster Lea. Och så tvangs Jakob att tjäna ytterligare sju år.

Sedan var han ännu sex år i tjänst hos Laban innan han fick löfte att återvända hem. Modern Rebecka hade lovat skicka bud efter Jakob när Esau hade lugnat sig. Något sådant bud kom aldrig, troligen för att Rebecka redan hade dött så att Jakob inte fick återse henne. Därför var hemresan en stor prövning för Jakob. Han visste inte hur Esau skulle ta emot honom. En natt kämpade han mot en okänd man, som var Gud själv. Då fick han ett nytt namn, *Israel*, som betyder *han kämpar med Gud*.

Från det här tillfället använder Mose både namnet Jakob och Israel. Men när Jakob med sina tolv söner och deras familjer flyttar till Egypten, räddade ur hungersnöden genom Josef, då är det *Israels barn* som betecknar det stora folk som sedan ska dra ut ur Egypten under Mose.

Israel är det folk som har utvalts på ett särskilt sätt av Gud att föra släktet vidare tills kvinnans säd ska komma, alltså Jesus.

I Mal 1:2–3 står det:

*Jag har älskat er, säger HERREN. Och ni frågar: "På vilket sätt har du älskat oss?" Var inte Esau bror till Jakob? säger HERREN. Jakob älskade jag, men Esau hatade jag. Jag gjorde hans berg till en ödemark och gav hans arvedel åt öknens schakaler.*

Det här stället citerar Paulus i Rom 9:13:

*Det står ju skrivet: Jakob älskade jag, men Esau hatade jag.*

Hur gjorde Gud så? Varför ställde Gud Jakob framför Esau, fastän han var den förstfödde? Den enda förklaringen vi får är att det var Guds vilja. Vi får ingen logisk förklaring till varför Gud valde Jakob och inte den förstfödde Esau.

Men i Romarbrevet får vi veta att Gud handlar så för att demonstrera att han inte följer mänskliga ordningar. Han är helt suverän, och han är oförutsägbar. Han väljer inte utifrån mänskliga värderingar eller vad vi tycker är sunt och riktigt.

Vi skulle kanske inte favorisera Jakob framför Esau. Varför skulle en bedragare få en ställning

som inte hörde till honom? Gud tänker annorlunda. Han rättfärdiggör den ogudaktige, utan att han är värd det, inte det minsta. Därför valde han Jakob.

Vi fortsätter med några intressanta fakta från den följande generationen.

Den äldste av Jakobs söner borde enligt tidens praxis ha blivit anförare för stammarna. Det var Ruben. Men han förkastades, för han begick otukt med en av Jakobs bihustrur.

Den andre var Simeon och den tredje Levi. Dessa båda ställde till med ett våldsamt blodbad i Sikkem, där en våldtäkt hade begåtts mot deras syster Dina (1 Mos 34). Därför blev inte heller de ledare.

Den som fick ledaransvaret var den fjärde sonen, Juda. Det var via honom som frälsningslinjen gick vidare. Jesus föddes till sin mänskliga härkomst av Juda stam. Det är också från honom som benämningen *jude* har kommit, eftersom hans stam blev bevarad då majoriteten av de andra stammarna (Nordriket) fördes bort till Assyrien.

Vad betyder namnet *Juda*?

När Lea har fött Juda sa hon (1 Mos 29:35): ”*Nu vill jag tacka HERREN*”. Juda anknyter nämligen till det hebreiska ordet för ”tacka” eller ”prisa”.

Det här hänvisar Paulus till i Rom 2:28–29:

*Den är inte jude som är det till det yttre, och omskärelse är inte något som sker utvärtes på kroppen. Den är jude som är det i sitt inre, och hjärtats omskärelse sker genom Anden och inte genom bokstaven. En sådan får sitt beröm, inte av människor utan av Gud.*

En jude är en sådan som har beröm från Gud. Det här visste också de om som hörde till Juda stam. Men det fanns också spridda rester av de andra stammarna. En av dem var Paulus, som var av Benjamins stam (Fil 3:5). Och för dem alla gällde det att de berömde sig av att höra till Guds utvalda folk, Israel.

(Låt mig här lägga in en parentes. Är det inte märkligt, att just det här ordet *beröm/stolthet* används av humorörelsen i dag: *pride*. Och i

Rom 1, där Paulus nämner just homosexualitet som synd, där uppger han orsaken till Guds vrede vara just att människorna inte ärade Gud, utan sökte sitt beröm i det skapade i stället för i Skaparen.)

#### 4. Abrahams andliga barn

Låt oss nu se hur Paulus beskriver det sanna Israel i Rom 9.

Han uttrycker sin bedrövelse över att hans landsmän vänder Kristus ryggen. Han skriver att han önskar att han själv vore fördömd och skild från Kristus i sina bröders ställe. (v 4–5)

*De är israeliter, de har barnskapet och härligheten, förbunden och lagen, tempelgudstjänsten och löftena. De har fäderna, och från dem har Kristus kommit som människa.*

Det här är en beskrivning av Guds Israel, det gammaltestamentliga gudsfolket. Är det då det folket som Paulus avser med det sanna Israel? Nej, han fortsätter (v 6–8):

*Israel är inte alla som kommer från Israel, och inte heller är alla Abrahams efterkommande hans barn. Nej, Isaks efterkommande skall räknas som dina barn. Det vill säga: Guds barn är inte de som är barn genom naturlig härkomst, men löftets barn räknas som hans efterkommande.*

Av Abrahams alla åtta söner, de som genom naturlig härkomst var hans barn, är det bara Isak som räknas som Abrahams barn. Inte ens Ismael hör hit, han som han älskade så och hoppades skulle vara den som Gud hade avsett med sitt löfte.

Och så går Paulus vidare till nästa generation (v 10–13):

*Men inte bara det, Rebecka fick två söner med en och samme man, vår fader Isak. Innan barnen ännu var födda och innan de hade gjort vare sig gott eller ont, sades det till henne: Den äldre skall tjäna den yngre. Det blev sagt för att Guds beslut att välja vem han vill skulle stå fast och inte bero på gärningar utan på*

*honom som kallar. Det står ju skrivet: Jakob älskade jag, men Esau hatade jag.*

Och lite längre fram (v 16):

*Alltså beror det inte på någon människas vilja eller strävan utan på Guds barmhärtighet.*

Allt det här skedde för att det skulle stå helt klart att ingenting hänger på vad människor planerar eller uträttar, utan allt beror på Guds vilja och på hans barmhärtighet. Äran ska endast Gud ha. Det här är grunden till varför Gud handlar så märkligt som han gör.

Gud låter Abraham och Sara vänta i 25 år på att Isak skulle födas. Under tiden har de tagit saken i egna händer. Men så ville inte Gud. Han ville visa att han förmår göra vad han har lovat, också fastän det är omöjligt mänskligt sett.

När det enligt mänsklig ordning var Esau som skulle föra löftets linje vidare så ändrade Gud det. Han använde människors synd och falskhet för sitt syfte, så att Jakob fick överta den förstföddes välsignelse och blev den som fick ge namn åt Guds utvalda folk.

Vi ser alltså att inte alla köttsliga söner har Abrahams välsignelse. Ismaeliterna har den inte. Inte heller edomiterna (Esau kallades också Edom), inte midjaniterna, medaniterna osv. Det är bara de som är barn efter löftet som räknas som Abrahams barn.

Men inte ens alla Jakobs barn är de sanna israeliterna. Det är tydligt, när Paulus senare hänvisar till en utsaga av Jesaja (v 27):

*Om än Israels barn vore talrika som havets sand, skall bara en rest bli frälst.*

Vilken rest talar Jesaja om? Jo, om dem som tror löftet. Den stora massan förkastade budskapet som profeterna predikade. Det var om dem som Jesus sade i sin liknelse om de onda vingårdsarbetarna (Matt 21) att de tog fast tjänarna, slog dem, dödade och stenade dem. Slutligen ska de göra på samma sätt med Människosonen, Jesus själv. De ska förkasta honom och korsfästa honom.

Hur ska vi nu se på dem som förkastade profeterna i GT och som på Jesu tid förkastade hans bud-

skap och korsfäste honom? Är de verkligen israeliter, Guds folk, trots att de förkastar budskapet?

Nej, de tillhör inte Guds folk i egentlig mening. De är inte sanna israeliter, de är inte sanna judar, för de ger inte äran åt Gud, och därför ger Gud dem inte äran att vara hans folk. Det är den lilla resten som tar emot Guds ord som är hans folk. Det är de som tror Guds ord liksom Abraham, hur orimligt det än är för vårt förnuft. Så var det i GT: bara den rest som trodde profeternas ord erkändes av Gud. Så är det i NT: bara de som tror Ordet blir erkända. Vi läser på nytt:

*Den är inte jude som är det till det yttre, och omskärelse är inte något som sker utvärtes på kroppen. Den är jude som är det i sitt inre, och hjärtats omskärelse sker genom Anden och inte genom bokstaven. En sådan får sitt beröm, inte av människor utan av Gud.*

## 5. Fader till omskurna och oomskurna

Dessa ”judar” i andlig mening, som är judar i sitt inre, vilka är det? Vad betyder det att de är omskurna genom Anden?

Vi ska gå till Rom 4 för att se hur Paulus bevisar att det inte handlar bara om dem som är omskurna på köttet, dvs. dem som är medlemmar av det gammaltestamentliga gudsfolket. (v 2–5)

*Om Abraham förklarades rättfärdig på grund av gärningar, då har han något att berömma sig av – men inte inför Gud. Ty vad säger Skriften? Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. Den som har gärningar att peka på får sin lön, inte av nåd utan som något han har förtjänat. Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.*

När Paulus ska bevisa att Abraham blev förklarad rättfärdig utan gärningar gör han det med stöd av tidpunkten för omskärelsen. Vi går tillbaka till Första Moseboken för en stund.

I kapitel 15 berättas att Abraham trodde Gud, när han gav honom löftet om en talrik efterkomma, lika talrik som stjärnorna på himlen. Det var då som Gud förklarade honom rättfärdig genom

tron. Många år senare tar Abraham till egna gärningar för att se till att han får en son, Ismael. Det sker när han är 85 år gammal.

I kapitel 17, när Abraham är 99 år gammal, kommer Gud på nytt och upprepar sitt löfte, och ger denna gång omskärelsen som ett tecken på förbundet. Det här händer minst 14 år efter att Abraham förklarades rättfärdig av tro. Därför frågar Paulus när tron tillräknades honom till rättfärdighet (Rom 4:10–11):

*När blev den tillräknad honom? Sedan han blivit omskuren? Nej, det skedde medan han ännu var oomskuren. Han tog emot omskärelsens tecken som bekräftelse på rättfärdigheten genom tron, och den ägde han redan som oomskuren.*

Därför kan Paulus fortsätta sin argumentation, att tron tillräknas utan avseende på om vi är omskurna eller inte:

*Så skulle han vara fader till alla oomskurna som tror, och så skulle rättfärdighet tillräknas dem. Han skulle även vara fader till omskurna, till sådana som inte endast hör till de omskurna utan också vandrar i spåren av den tro som vår fader Abraham hade som oomskuren.*

Abraham blev en far till alla oomskurna som tror! För han var själv oomskuren när han trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. När judarna hävdar att det är bara de omskurna som har rätt till välsignelsen genom Abraham talar de alltså mot sin egen historia! För Abraham levde i tron som oomskuren i minst 14 år.

Abraham är också far till alla omskurna genom tron, alltså inte till alla som hade fått omskärelsen fysiskt, för till dem hörde också bl.a. Ismael och hans efterkommande, utan till alla som var omskurna och trodde på löftet. Det handlar alltså om den rest som Jesaja talar om.

Abraham är en far för judar som tror, de som tillhör det fysiska Israel. Abraham är en far för hedningar som tror, de som inte är judar efter köttet. Därför får finländare, norrmän, svenskar, amerikanare, ja människor från alla stammar och språk och folk och tungomål, räkna sig som Abrahams barn genom tron på Jesus.

Dopet är det nya förbundets omskärelse. Genom dopet är vi ju omskurna med en hjärtats omskärelse. Vi läser i Kol 2:11–12:

*I honom blev också ni omskurna, inte med människohand, utan med Kristi omskärelse, då ni avkläddes er syndiga natur och begravdes med honom genom dopet. I dopet blev ni också uppväckta med honom genom tron på Guds kraft, han som har uppväckt honom från de döda.*

Här gäller nu samma sak som med den köttsliga omskärelsen: inte alla får välsignelsen, utan de som tror. Inte alla som döps blir automatiskt välsignade med dopets välsignelse, utan de som tror. Vi ser tyvärr omkring oss många exempel på att döpta människor förkastar frälsningen i Kristus. Det är oerhört tragiskt. Precis samma tragedi som Paulus sörjer så djupt över, att många av hans eget folk förkastar frälsningen, trots att de är medlemmar i förbundet, barn av Abraham på ett köttsligt sätt.

På liknande sätt som det är med omskärelsen, är det alltså med dopet, men det finns ändå en skillnad. Det var de judiska pojkarna som skulle omskäras redan vid åtta dagars ålder, och de skulle sedan läras att följa Guds ord, att lyda allt vad Herren hade påbjudit. Vi ska döpa och lära, enligt Jesu befallning. Och nu kommer något nytt, Gal 3:28:

*Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.*

Här är ingen skillnad mellan jude och grek. I gamla förbundet gällde omskärelsen bara judar. Det nya förbundet gäller alla människor, såsom också profeterna sade. Jesaja profeterade (49:6):

*Det är för lite för dig, då du är min tjänare, att endast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel. Jag skall sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att du skall bli min frälsning intill jordens yttersta gräns.*

Och på pingsten citerade Petrus profeten Joel (2:28, 32):

*Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. ... Och det skall ske att*

*var och en som åkallar HERRENS namn skall bli frälst.*

Därför har också vi i det yttersta Norden fått del av evangeliet. Genom Guds nåd har vi fått bli Abrahams barn genom tron på Frälsaren Jesus, Abrahams son och Davids son.

Här är också en annan skillnad: Det är inte bara pojkarna som ska döpas. Dopet gäller alla, både män och kvinnor som hör evangelium och tror. Och så som Petrus sade på pingstdagen, ”*löftet gäller er och era barn*”, så gäller evangeliet också de små barnen som bärs till dopet av sina troende föräldrar, både pojkar och flickor. Också de är Abrahams barn.

Och det är heller ingen skillnad på vilken status vi har i samhället, om vi är slavar eller fria. Det här var också nytt. När Paulus skriver till romarna och till kolosserna skriver han till kristna som är av grekisk härkomst, alltså hedningar, och till kristna efter judisk härkomst. Det fanns sannolikt slavar ibland dem. På den tiden var den sociala skillnaden enorm mellan slavar och fria. Men det är ingen skillnad i Kristi rike!

## 6. De två vägarna

Vi ska ännu återvända till Isak och Ismael så som Paulus hänvisar till dem i Gal 3:22–26:

*Abraham hade två söner, en med sin slavinna och en med sin fria hustru. Slavinnans son var född av mänsklig vilja, den fria hustruns son däremot i kraft av ett löfte. Detta har en djupare mening: de två kvinnorna betecknar två förbund. Det ena kommer från berget Sinai och föder sina barn i slaveri, det är Hagar. Ordet Hagar betecknar Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn. Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder.*

Paulus hänvisning till brödernas mödrar är mycket intressant. Hagar var slavinna. Hennes son Ismael blev stamfar till araberna, som nu till övervägande del är muslimer. De lever i slaveri under kravet på att prestera gärningar för att accepteras av Gud. Men så säger Paulus att Hagar betecknar

Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem. Hon är därmed en andlig mor – inte till araberna. utan till judarna som lever i slaveri med sina barn!

Paulus säger alltså inte, att Sara, den fria hustrun, är mor till judarna efter köttet, utan att hon betecknar dem som är frigjorda från lagen och lever av nåd, genom tron på Jesus Kristus. Däremot är Hagar, slavkvinnan, bilden av judarnas trældom under lagen, så länge de inte har befriats genom evangelium. Vår riktiga mor är det himmelska Jerusalem, där det inte finns något slaveri under lagen.

Paulus använder det här exemplet för att understryka det fria evangeliet, som löser från syndens trældom och som ger oss det himmelska hoppet. Det har kommit oss till del för att Guds Son, Jesus Kristus, har blivit hela världens Frälsare, burit alla människors alla synder på korset och uppstått för att världen ska leva. Det här budskapet vill han predika utöver jorden för att alla människor ska hörsamma Sonen och inte gå förlorade.

På samma sätt som när judar i otro förkastade Messias och inte tillhörde den saliga resten av troende, så kommer alla hedningar som inte hörsammar Sonen att förkastas från Guds ansikte. Abrahams barn, de sanna judarna, är de som ger Gud äran och som därmed har sitt beröm inte från människor, utan från Gud.

Alla hedningar som hör Herren till ska vara med den dagen när vi ställs inför den sista räkenskapen. Och då ska också alla judar efter köttet vara med, som har trott på Herren Jesus. Inte en enda av dem är borta, för (Rom 8:30)

*dem som han har förutbestämt har han också kallat. Och dem som han har kallat har han också förklarat rättfärdiga. Och dem som han har förklarat rättfärdiga har han också förhärligat.*

Så ska den lilla resten, den lilla hjorden, komma lyckligt hem, för Jesus säger (Luk 12:32):

*Var inte rädd, du lilla hjord, ty er Fader har beslutat att ge er riket.*

Du som har fått höra evangeliet om Jesus Kristus, håll fast vid det och du ska för det blodets skull som Guds Lamm lät rinna för din skull bli salig, Gud till pris och ära. Amen.

Ära vare Fadern och Sonen och Den Helige Ande, så som det var av begynnelsen, nu är och ska vara, från evighet till evighet. Amen.